

Sygn. akt II KZ 33/22

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **R. R.**

skazanego za czyny z art. 157 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 października 2022 r.

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Przewodniczącej VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu

Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 1 lipca 2022 r., sygn. akt VI WKK 42/22,

o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w

Warszawie z dnia 4 kwietnia 2022 r., sygn. akt VI Ka 731/21,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Pragi Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 24 marca 2021 r., sygn. akt VIII K 977/16, skazał R. R. za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 6 pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych od tego wyroku przez oskarżonego i jego obrońcę Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2022 r., sygn. akt VI Ka 731/21, zmienił wyrok Sądu I instancji w ten

sposób, że przypisał oskarżonemu czyn z art. 157 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby 2 lat. Sąd orzekł też środki karny w postaci zakazu kontaktowania się oskarżonego z pokrzywdzoną oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów, każdorazowo przez okres 2 lat. Rozstrzygnął też o kosztach procesu.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca aktualnie skazanego R. R.. Podniosła zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., precyzując, w czym upatruje tego uchybienia oraz zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania (bez wskazania tych przepisów), mającego istotny wpływ na treść wyroku, poprzez niezasadne utrzymanie w mocy wyroku Sądu I instancji nakazującego skazanemu pokrycie wydatków poniesionych przez Skarb Państwa, „w sytuacji uniewinnienia R. R. od znacznej części zarzutów aktu oskarżenia”. W konkluzji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku we wskazany przez siebie sposób, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania.

Przewodnicząca VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie zarządzeniem z dnia 1 lipca 2022 r., sygn. akt VI WKK 42/22, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. odmówiła przyjęcia powyższej kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy. W uzasadnieniu wskazała, że decyzja ta wynika z art. 523 § 2 k.p.k., dopuszczającego wniesienie kasacji na korzyść jedynie w razie skazania oskarżonego na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca oraz z faktu, że w kasacji nie powołano uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Obrońca skazanego R. R. wniosła zażalenie na to zarządzenie, zarzucając „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że zachodzą uchybienia wynikające z treści art. 439 k.p.k. wskazane w art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. z pominięciem odniesienia się do drugiej części tego przepisu, tj. »lub innego rażącego naruszenia prawa« poprzez bezzasadną odmowę przez Przewodniczącą VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego

Warszawa-Praga w Warszawie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 4 lutego 2022 r. (sygn. akt VI Ka 731/21) zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Warszawa Praga Południe (powinno być: Praga-Północ – uw. SN) w Warszawie z dnia 24 marca 2021 r. (sygn. akt VIII K 977/16)”. W konkluzji zwróciła się o „uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy prezesowi Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie w celu podjęcia dalszych czynności związanych z wniesioną kasacją, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżone zarządzenie jest zgodne z prawem, zresztą w zażaleniu nawet nie postawiono zarzutu obrazy któregoś z jego przepisów. Można nawet wyrazić pogląd o zbędnym angażowaniu uwagi Sądu Najwyższego w sprawie oczywistej przez skarżącą, która chociaż posiada przymiot podmiotu fachowego, to najwyraźniej nie zna podstawowych reguł postępowania kasacyjnego w sprawach karnych. Trudno też nie wspomnieć o niezrozumiałym twierdzeniu zażalenia, jakoby w zarządzeniu przyjęto, że „zachodzą uchybienia wynikające z treści art. 439 k.p.k. wskazane w art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k.” Wszak w zarządzeniu podkreślono, że w kasacji nie podniesiono zarzutu zaistnienia któregoś z uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., co miało znaczenie z tego powodu, że chociaż 523 § 2 k.p.k. stanowi, iż kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, to w świetle art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Skarżąca przyznając, że „argument zawarty w art. 439 k.p.k. (...) nie jest podstawą kasacji wniesionej przez obrońcę R. R.”, akcentowała, że Przewodnicząca Wydziału Odwoławczego nie odniosła się „do pełnej treści art. 523 § 1 k.p.k.”, bowiem pominęła „jego część na tyle istotną, że nie odnosi się w ogóle do rzeczywistej podstawy kasacyjnej zawartej w kasacji”. Skoncentrowała uwagę „jedynie na argumentacji z pierwszej części art. 523 § 1 k.p.k., tj. art. 439 k.p.k.”, gdy w kasacji podniesiono zaistnienie „innego rażącego naruszenia prawa”, o czym

jest mowa w dalszej części wymienionego przepisu. Oczywiście, nie mogło to prowadzić do uwzględnienia zażalenia, które całkowicie ignoruje powołany w uzasadnieniu zarządzenia art. 523 § 2 k.p.k. o treści wyżej przytoczonej i w konsekwencji fakt, że R. R. nie został skazany za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W uzupełnieniu celowe będzie nadmienić, że wbrew przekonaniu skarżącej uwidocznionemu we wniosku kasacji, Sąd Najwyższy po rozpoznaniu sprawy (kasacji) nie ma możliwości wydania orzeczenia zmieniającego orzeczenie sądu powszechnego (zob. art. 537 § 1 k.p.k.).

Z tych względów orzeczono, jak na wstępie.

[as]